

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. září 2025 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Hrnčířové a soudců JUDr. Luboše Vlasáka a JUDr. Lenky Konopové odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], t.č. ve výkonu trestu ve Věznici Horní Slavkov, a odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze, podaná proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. května 2025, č. j. 5 T 5/2025-459, a rozhodl

takto:

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek zrušuje pouze ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], t.č. ve výkonu trestu ve Věznici Horní Slavkov,

při nezměněném výroku o vině zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, z napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. května 2025, č. j. 5 T 5/2025-459,

se odsuzuje

za výše uvedený zločin a přečin a dále za sbíhající se pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č.j. 1 T 79/2023-70, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2023, č.j. 13 To 208/2023-81,

podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se současně zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č.j. 1 T 79/2023-70, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2023, č.j. 13 To 208/2023-81, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením pozbyla podkladu.

V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nedotčen.

II. Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2025, č. j. 5 T 5/2025-459 (dále jen napadeným rozsudkem) byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným jednak zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a jednak přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jichž se měl dopustit tím, že

dne 18. 6. 2023 v době od 22:45 hodin do 23:00 hodin poblíž Václavského náměstí v Kněževsi, okres Rakovník, pod vlivem alkoholu a po předchozí slovní rozepři fyzicky napadl poškozeného [jméno] [příjmení] ml. za současné přítomnosti nejméně [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] tím způsobem, že poškozeného opakovaně blíže nezjištěným způsobem udeřil, zejména mu však opakovaně střední až velkou intenzitou smáčknul krk, když jej nejméně jednou rukou uchopil za hrdlo tak, že palec ruky byl na jedné straně a ostatní prsty na druhé straně krku, a od tohoto jednání upustil až poté, co jej [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] [příjmení] odtrhli od poškozeného, čímž poškozenému způsobil otok brtanu a v důsledku nastalého dušení rozvoj akutní dechové nedostatečnosti provázené těžkou poruchou vědomí, kdy poškozenému musela být poskytnuta odborná lékařská pomoc včetně resuscitační péče, s následnou hospitalizací v nemocnici od 19. 6. 2023 do 3. 7. 2023, přičemž ke vzniku závažnějšího následku ve formě usmrcení poškozeného z důvodu dechového selhání a otoku mozku nedošlo v důsledku poskytnuté odborné lékařské pomoci,

a tohoto jednání se dopustil, ačkoliv byl za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku opakovaně odsouzen, naposledy trestním příkazem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 27. 6. 2018, č.j. 1 T 87/2018-134, který nabyl právní moci dne 12. 7. 2018.

Za tyto trestné činy a dále za pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č.j. 1 T 79/2023-70, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2023, č.j. 13 To 208/2023-81, byl obžalovanému podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, a podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl ve výroku o trestu zrušen rozsudek Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č.j. 1 T 79/2023-70, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2023, č.j. 13 To 208/2023-81, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále byla obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost nahradit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, IČO 47114321, majetkovou škodu ve výši 171 181 Kč.

2. Proti tomuto rozsudku podali ve lhůtě předpokládané ustanovením § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání státní zástupce v neprospěch obžalovaného do výroků o vině a trestu a obžalovaný do všech výroků napadeného rozsudku. Úvodem nutno konstatovat, že podaná odvolání jsou řádným

opravným prostředkem proti rozsudku nalézacího soudu a byla podána k tomuto opravnému prostředku oprávněnou osobou z hlediska ust. § 246 odst. 1 písm. a), b) tr. ř. Podaná odvolání splňují i požadavky kladené na tento řádný opravný prostředek z hlediska lhůty k jeho podání a místa jeho podání a splňují i zákonem požadované náležitosti ve smyslu § 249 tr. ř. a nic tedy nebrání z jejich podnětu meritornímu přezkoumání napadeného rozsudku.

3. Obžalovaný v písemně podaném odvolání, směřujícím do všech výroků napadeného rozsudku, a posléze i ústy svého obhájce v rámci veřejného zasedání namítá, že v přípravném řízení došlo k závažným procesním vadám, které nelze zhojit v řízení před soudem a které nebyly zhojeny ani formou předběžného projednání obžaloby, které obžalovaný navrhoval. Závažnou procesní vadu spatřuje v tom, že na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 9. 2023, č. j. KRPS-159991-37/TC-2023-011271, bylo zahájeno trestní stíhání obžalovaného pro podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy byl vyžadován souhlas poškozeného s trestním stíháním, neboť poškozený je synem obžalovaného. Dne 29. 7. 2024 byl do dispozice OČTŘ (konkrétně OS v Rakovníku) doručen nesouhlas poškozeného s trestním stíháním obžalovaného. Policejní orgán však trestní stíhání nezastavil, ale přípisem ze dne 2. 8. 2024 pouze upozornil obžalovaného na změnu právní kvalifikace. Dle přesvědčení obhajoby měl být procesně správný postup ten, že mělo dojít k zastavení původního trestního stíhání a případně mělo být vydáno nové usnesení o zahájení trestního stíhání, v němž bude nově popsán skutek a upravena jeho právní kvalifikace. Shora popsáním postupem policejního orgánu bylo obžalovanému upřeno právo na obhajobu, neboť změnou právní kvalifikace vznikl důvod nutné obhajoby, avšak proti upozornění na změnu právní kvalifikace není (na rozdíl od usnesení o ZTS) přípustná stížnost. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku pouze zkonstatoval, že provedl k důkazu prohlášení poškozeného ze dne 29. 7. 2024, jímž poškozený odvolal souhlas s trestním stíháním (bod 34. rozsudku), avšak nijak neodůvodnil, jak se s tímto prohlášením vypořádal, jaké mu přisoudil účinky a jaké úvahy jej vedly k tomu, že k odvolání souhlasu s tr. stíháním nepřihlížel. Již jen z tohoto důvodu považuje rozsudek za nepřezkoumatelný. Druhou závažnou procesní vadu spatřuje v tom, že byly zamítnuty návrhy na doplnění dokazování, a to zejména ve vztahu ke znaleckým posudkům z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie k osobám obžalovaného a poškozeného. Má za to, že v takto závažné věci nelze rozhodnout bez těchto posudků, neboť ty jsou zásadní pro posouzení jak osobnosti obviněného, tak osobnosti poškozeného, což má další implikace např. v oblasti hodnocení hodnověrnosti výpovědí. Posudek by se dále měl vyjádřit k otázce zachovalosti rozpoznávacích a ovládacích schopností obžalovaného v době incidentu, neboť z dokazování jednoznačně vyplývá, že se nacházel pod vlivem alkoholu. Paušální závěr o tom, že když je obžalovaný dle názoru soudu pravidelným konzumentem alkoholu, zná jeho účinky (z čehož soud zřejmě dovozuje, že ovládací a rozpoznávací schopnosti byly plně zachovány), je z hlediska práva na spravedlivý proces neakceptovatelný. Konečně byl zamítnut i důkazní návrh na rekonstrukci na místě samém, což soud I. stupně odůvodnil tak, že, „soud zastává názor, že její provedení by nebylo účelné zejména z důvodu uplynutí poměrně dlouhé doby od události, přičemž z tohoto důvodu si i svědci ve svých výpovědích u hlavního líčení velmi obtížně vzpomínali na jednotlivé události, tudíž provedení rekonstrukce by dle mínění soudu žádné nové relevantní poznatky v projednávané věci nepřineslo“. Obhajoba považuje za flagrantní selhání policejního orgánu, že se vyšetřovatelé vůbec neseznámili s místem incidentu. Z tohoto důvodu nemohli být schopni správně vyhodnotit důvěryhodnost výpovědi jednotlivých svědků, zejména ve vztahu k popisu míst, kde se incident odehrával. Např. svědkyně [jméno] [příjmení] vypověděla, že se poškozený s obžalovaným prali u vjezdu do sběrného dvora, ona seděla na lavičce a byla od nich vzdálena asi tři metry, přičemž při hlavním líčení vyšlo najevo, že lavička se od vjezdu do sběrného dvora nachází přinejmenším 20 metrů a je oddělena příkopem a silnicí, což staví tvrzení svědkyně o tom, jak přesně viděla průběh incidentu, do zcela jiného světla. Odůvodnění soudu o zamítnutí návrhu na provedení tohoto důkazu není přesvědčivé. Na jedné straně soud ze svědeckých výpovědí (učiněných v soudní síni

či v rámci přípravného řízení) vychází, na straně druhé má za to, že výpovědi svědků na místě samém by nebyly relevantní. Vzhledem ke shora uvedeným procesním vadám, které dle názoru obhajoby nelze zhojit v řízení před (odvolacím) soudem, obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k došetření státnímu zástupci.

4. Pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro vrácení věci k došetření, odůvodňuje obžalovaný své odvolání co do právní kvalifikace následovně. Předně namítá, že ze strany policejního orgánu, státního zastupitelství i soudu prvního stupně je celý incident vnímán jako jednostranný útok obžalovaného vůči poškozenému, z čehož rezultuje i zvolená právní kvalifikace. To je ale v přímém rozporu s provedeným dokazováním. Svědkyně [jméno] [příjmení] ve výpovědi z 10. 12. 2025 (která byla přečtena při hl. líčení) uvedla: „Malej toho staršího vyprovokoval, začali se prát, já jsem [jméno] staršího prosila, ať toho nechá, že mám narozeniny, jestli by to pro mě udělal, on přestal“. Svědkyně [jméno] [příjmení] uvedla ve své výpovědi z 23. 10. 2024 (která byla přečtena při hl. líčení), že poškozený na místě rozbíjel lahve, choval se agresivně, a dále uvedla: „Pak mě syn uhodil pěstí do tváře, ale nevím proč, jak k tomu došlo“. Svědkyně [jméno] [příjmení] ve své výpovědi z 23. 10. 2024 (která byla přečtena při hl. líčení) vypověděla: „Vím, že brácha měl nějaké narážky na mě a na mámu, táta se nás zastal. Brácha měl v ruce flašku od piva, táta myslel, že jde na nás, chtěl se nás zastat, tak bráchu chytil za krk a odstrčil.“ Sám poškozený ve své výpovědi v hlavním líčení přiznal, že konflikt vznikl tím, že obžalovaného vyprovokoval (protokol z hl. líčení ze dne 29. 5. 2025, str. 18). Řada dalších svědků pak další průběh konfliktu popisuje jako vzájemný. Jinými slovy, obžalovaný nebyl jednostranným útočníkem, ale sám se musel bránit útokům poškozeného. Tím se vysvětluje (a obžalovaný tak vypovídal konstantně v průběhu celého řízení), proč uchopil poškozeného pod krkem. Účelem úchopu bylo odstrčit poškozeného od obžalovaného a ukončit konflikt. Pakliže došlo ke smáčknutí hrtanu, pak toto smáčknutí nebylo úmyslné. Znalec na otázku, zda zranění mohlo vzniknout tak, že obžalovaný poškozeného držel za krk, chtěl ho od sebe odtlačit a poškozený tlačil proti té ruce, uvedl nepříliš přesvědčivě, že „v podstatě nemůže“. Dále znalec uvedl, že v případě stisku hrtanu by takový stisk zanechal krevní podlitiny na krku, které však v daném případě nebyly popsány. Stejně tak nebylo zjištěno poškození dalších částí krku, což by u silného stisku hrtanu bylo obvyklé. Z výpovědi znalce dále vyplynulo, že první fáze dušení není navenek pro druhou osobu seznatelná. Obhajoba je proto přesvědčena, že vzhledem k tomu, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného o tom, že oba leželi na boku na zemi a on poškozeného jednou rukou uchopil pod krkem za účelem jeho odstrčení od sebe a udržení vzdálenosti mezi nimi, kdy účelem úchopu bylo zabránit pokračování útoku ze strany poškozeného (znalec se vyjádřil pouze k tomu, že muselo dojít ke smáčknutí, avšak dle názoru obhajoby nevyloučil, že by takové smáčknutí mohlo být, v zápalu boje“ neúmyslné), je třeba popsání jednání právně kvalifikovat jako ublížení na zdraví s následkem těžké újmy na zdraví (poškození hrtanu) podle § 146 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Pro případ, že odvolací soud neshledá podmínky pro vrácení věci k došetření, obžalovaný navrhuje, aby byl předmětný skutek odvolacím soudem překvalifikován na ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a trestní stíhání obžalovaného bylo s ohledem na ust. § 163 tr. ř. zastaveno pro nesouhlas poškozeného a v takovém případě bylo rozhodováno pouze o přečinu výtržnictví.

5. Státní zástupce v odvolání podaném v neprospěch obžalovaného do výroků o vině i trestu namítá, že napadený rozsudek obsahuje vady, neboť byla porušena ustanovení trestního zákoníku. Úvodem konstatuje, že v podané obžalobě byl skutek právně kvalifikován jako zločin vraždy dle § 140 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že je třeba upravit popis skutku, neboť stran zranění, která byla poškozenému způsobena, tj. zlomenina čelního výběžku horní čelisti vpravo a pruhovitých kožních oděrek v oblasti levé paže a podpaždí a kožních oděrek na kolenou, neměl za prokázané, že tato zranění způsobil poškozenému právě obžalovaný. K tomu soud poukázal, že ani poškozený ani

obžalovaný nedokázali konkretizovat, kam směřovaly úderý pěstí, které si během potyčky udělili, zároveň vyplynulo, že do konfliktu se zapojily i jiné osoby, zejména [jméno] [příjmení]. Soud dospěl k závěru, že skutek, který je uveden v obžalobě, je třeba právně kvalifikovat jako zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy ke změně právní kvalifikace vedlo zejména to, že nebyl prokázán úmysl obžalovaného, byť eventuální, usmrtit poškozeného. K tomu soud poukazuje, že incident proběhl v důsledku předchozí slovní rozepře, jež nebyla mezi poškozeným a obžalovaným ojedinelá, po předchozím užití alkoholu. Soud má za prokázané, že obžalovaný chytil poškozeného za krk a rdousil jej způsobem, že svíral palcem a protilehlými prsty jeho hrdlo, nicméně žádný ze svědků nedokázal ani v hrubém odhadu určit, jak dlouho tento stisk mohl trvat. Dále žádný ze svědků nevypověděl, že by ihned po skončení konfliktu na poškozeném pozoroval známky poranění či počínající druhé fáze dušení. Tyto známky dušení nastaly posléze po cestě na zahradu [anonymizováno]. Obžalovaný dle názoru soudu nemohl spolehlivě seznat za dané situace, ve stavu podnapilosti sebe i poškozeného a za špatné viditelnosti na místě, že už může poškozenému způsobit smrt udušením, jelikož poškozený na sobě žádné známky počínající poruchy nedával znát a na žádné potíže si nestěžoval. Poškozený z místa činu odešel za pomoci svědkyně [příjmení] a jejich dětí, přičemž stížnosti na svůj zdravotní stav adresoval teprve cestou a jen vůči těmto svědkům. Za této důkazní situace soud nedospěl ke spolehlivému závěru, že jednání obžalovaného vůči poškozenému bylo kryto zaviněním ve formě úmyslu poškozeného skutečně usmrtit, a to ani ve formě úmyslu nepřímého. Státní zástupce souhlasí se závěry soudu, že po provedeném dokazování nelze zcela jednoznačně určit, zda zranění, která byla zjištěna na základě výsledku MUDr. [jméno] [příjmení], znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, tj. zlomenina čelního výběžku horní čelisti vpravo, pruhovité kožní oděrky v oblasti levé paže a podpaždí a kožní oděrky na kolenou, způsobil poškozenému právě obžalovaný. Státní zástupce již ve své závěrečné řeči navrhl soudu, aby byla tato zranění z popisu skutku vypuštěna. Státní zástupce však nesouhlasí se závěry soudu o tom, že nebyl prokázán ani eventuální úmysl obžalovaného usmrtit udušením poškozeného. Dle judikatury Nejvyššího soudu (6 Tdo 779/2014) je formu zavinění pachatele, při absenci jeho doznání, nezbytné usuzovat z toho, jak se tato vnitřní složka projevila v jeho jednání navenek. Pro náležité posouzení věci jsou rozhodná zejména zjištění o intenzitě útoku a způsobu jeho vedení (tj. jeho směřování proti určitým částem lidského těla, jeho intenzita, opakovanost, použití nástrojů atd.), o předvídatelnosti možných následků takového jednání pro osobní zkušenosti pachatele, ale také vnímání daného stavu ze strany poškozeného. Pokud bylo pouze na vůli obviněného, jakým způsobem a jakou intenzitou provede útok na poškozeného, a stěžejní zranění poškozeného neprokazuje ani srozumění obviněného s následkem, pak nelze učinit závěr o naplnění znaků subjektivní stránky trestného činu vraždy. Ve světle uvedené judikatury státní zástupce konstatuje skutečnosti, které byly prokázány v průběhu hlavního líčení. Obžalovaný doznal, že v průběhu konfliktu mezi ním a poškozeným uchopil poškozeného za krk. Obžalovaný popřel, že by poškozenému smáčkl krk, poškozeného chtěl tímto úchopem pouze od sebe odstrčit. Na základě výsledku MUDr. [příjmení] bylo prokázáno, že ke vzniku zranění, jež bylo způsobeno v důsledku smáčknutí krku, bylo třeba aktivního stisku krku poškozeného. Dále znalec vypověděl, že ke vzniku tohoto zranění musel obžalovaný působit minimálně střední intenzitou, přičemž smáčknutí krku muselo být buď kontinuální nebo přerušované. Pokud by nebyla poškozenému poskytnuta včasná lékařská pomoc, pak by dle znalce hrozilo poškozenému úmrtí v důsledku hypoxie organismu doprovázené otokem mozku. V průběhu konfliktu dospělo dušení poškozeného do prvního stádia, přičemž v důsledku narůstajícího otoku přešlo dušení poškozeného do druhého stádia. Na základě výsledků svědků ([jméno] [anonymizováno], [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení]) bylo prokázáno, že obžalovaný v době konfliktu s poškozeným dobrovolně neukončil další napadání poškozeného, ale musel být odtrhnut [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] [příjmení]. Z popisu rejstříku trestů je patrné, že obžalovaný byl v minulosti opakovaně za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1

tr. zákoníku uznán vinným. Ve světle uvedené judikatury a výše zjištěných skutečností státní zástupce činí závěr, že vzhledem k intenzitě útoku, která musela dosahovat nejméně střední intenzity, k nedobrovolnému ukončení útoku ze strany obžalovaného, ke skutečnosti, že útok směřoval vůči krku poškozeného, a k trestní minulosti obžalovaného, kdy obžalovaný byl v minulosti opakovaně soudně trestán za ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, si obžalovaný musel být vědom v době svého jednání, že poškozeného může usmrtit udušením, současně zranění, které tímto svým útokem obžalovaný způsobil, mohlo vést k tomuto následku. Tento závěr státního zástupce pak podporuje jednání obžalovaného po činu, konkrétně jeho vyjádření, aby poškozený „chcípnu“. Státní zástupce činí závěr, že skutek, který je předmětem tohoto trestního řízení, má být právně kvalifikován jako zločin vraždy dle § 140 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. V rámci veřejného zasedání intervenující státní zástupce odvolání doplnil v tom směru, že pokud by se odvolací soud neztotožnil s argumentací stran eventuálního úmyslu ke zločinu vraždy, pak je zapotřebí změnit skutkovou větu, aby přiléhavě odrážela toliko těžkou újmu na zdraví spočívající v poškození hrtanu jakožto důležitého orgánu.

6. Pokud jde o uložený trest, státní zástupce poukázal na to, že soud ohledně druhu a výměry trestu konstatoval, že vzhledem k trestní minulosti obžalovaného a účelnosti jemu ukládaných trestů, jejich neexistujícímu vlivu na odrazování obžalovaného od dalšího páčání trestné činnosti a ke skutečnosti, že je ukládán souhrnný trest k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nemohl přistoupit k uložení jiného druhu trestu než nepodmíněného trestu odnětí svobody. V rámci výměry soud přihlédl k přitěžující okolnosti, že útok obžalovaného směřoval vůči nezletilému. Obžalovaný v průběhu hlavního líčení projevil lítost nad svým jednáním, nicméně soud neuvěřil tomu, že projevená lítost je skutečně upřímná, neboť obžalovaný se neomluvil poškozenému za způsobená zranění, po dobu hospitalizace poškozeného se nezajímal o jeho zdravotní stav, po celou dobu hlavního líčení se neuctivě vyjadřoval o svědkyni [příjmení], účelově nechal poškozeného podepsat prohlášení o zpětvzetí souhlasu s trestním stíháním, přičemž takto činil účelově, aby zabránil hrozícímu postihu. Z těchto důvodů uložil soud obžalovanému trest odnětí svobody v trvání pěti let, tedy ještě pod polovinou zákonné trestní sazby, když zohlednil i dosavadní výkon trestů odnětí svobody, které má obžalovaný teprve vykonat. Dle státního zástupce je uložený trest nepřiměřeně mírný, i kdyby by měl být ukládán, „pouze“ podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, neboť soud nereflektoval veškeré přitěžující okolnosti. Obžalovaný se trestného činu dopustil vůči svému synovi, přičemž podle § 42 písm. h) tr. zákoníku je přitěžující okolností i skutečnost, že pachatel spáchá trestný čin vůči osobě blízké. Podle § 42 písm. n) tr. zákoníku je přitěžující okolností rovněž skutečnost, že se pachatel svým jednáním dopustí více trestných činů. Obžalovaný se svým jednáním dopustil dvou trestných činů, kdy je zároveň ukládán souhrnný trest k rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č. j. 1 T 79/2023-70, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovanému je tedy ukládán trest za spáchání celkem tří trestných činů, což nebylo soudem dostatečně reflektováno. Dále je třeba akcentovat, že obžalovaný byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody, zejména pro majetkovou, ale i pro násilnou trestnou činnost. Jak vyplývá z rejstříku trestů, Okresní soud v Mostě usnesením ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. 2 PP 195/2021, rozhodl o podmíněném propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody za současného uložení zkušební doby v trvání 24 měsíců. Protože nyní posuzovaného jednání se obžalovaný dopustil dne 18. 6. 2023, je patrné, že této trestné činnosti se dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění. Předchozí výkon trestů odnětí svobody ani institut podmíněného propuštění tedy u obžalovaného nevedly k tomu, aby se vyvaroval další trestné činnosti. Dále je třeba poukázat, že trestná činnost, pro kterou je nyní stíhán, je závažnější než trestná činnost, které se obžalovaný dopouštěl v minulosti.

7. S ohledem na shora uvedené skutečnosti má státní zástupce za to, že napadený rozsudek obsahuje vady, neboť byla porušena ustanovení trestního zákoníku. Závěrem státní zástupce

navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obžalovaného uzná vinným jednak zločinem vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 tr. zákoníku, jednak přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a aby obžalovanému uložil podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání jedenácti let se zařazením podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č. j. 1 T 79/2023-70, a všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Pro případ, že by Vrchní soud v Praze akceptoval závěry soudu I. stupně ohledně právní kvalifikace skutku, státní zástupce navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že změní skutkovou větu tak, aby přiléhavě odrážela toliko těžkou újmu na zdraví spočívající v poškození hrtanu jakožto důležitého orgánu, a obžalovanému uloží podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let, se zařazením podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č. j. 1 T 79/2023-70, a všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

8. Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti výroků rozsudku i správnosti postupu řízení, které vyhlášení napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska odvoláními vytýkaných vad, přičemž k vadám odvoláními nevytýkaným mohl přihlížet jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků rozsudku, proti nimž byla odvolání podána. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v § 254 odst. 1 tr. ř., pak dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce směřující do výroku o trestu je důvodné, zatímco jeho odvolání do výroku o vině a odvolání obžalovaného směřující do všech výroků napadeného rozsudku shledal nedůvodnými.

9. Po provedeném přezkumu vrchní soud zjistil, že nalézací soud provedl všechny potřebné důkazy, které mohly k objasnění věci přispět, kdy tyto důkazy v rámci hlavního líčení provedl v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, při poskytnutí možnosti uplatnění všech práv obhajoby, která jsou obžalovanému a jeho obhájci v rámci trestního řízení přiznávana. Rozsah dokazování provedeného ze strany nalézacího soudu tedy byl shledán zcela v souladu s požadavky ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., přičemž takto provedené důkazy nalézací soud hodnotil důsledně postupem předpokládaným v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům, které také vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, a to v rozsahu předpokládaném ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., přičemž v tomto směru je možno na tyto závěry, učiněné nalézacím soudem ve vztahu k vině obžalovaného předmětnou trestnou činností, odkázat, neboť s těmito závěry se Vrchní soud v Praze ztotožňuje. Lze dodat, že Vrchnímu soudu v Praze jako soudu odvolacímu nepřísluší nahrazovat postup soudu I. stupně podle § 2 odst. 6 tr. ř., a za předpokladu, že úvahy soudu I. stupně v tomto směru vycházejí z úplného a nezkráceného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky, je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti řízení na soudu I. stupně, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval závěry pro tvorbu skutkových zjištění. Vrchní soud v Praze je v tomto směru oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře na základě před ním provedeného dokazování ve smyslu § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř., takové podmínky však v tomto případě splněny nejsou. Odvolací soud je podle § 263 odst. 7 tr. ř. vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám provedl.

10. Pakliže nalézací soud provedl všechny potřebné důkazy, neznamená to, že provedl veškeré v úvahu přicházející důkazy, což se v daném případě týká obhajobou navrženého znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, k osobě obžalovaného

a provedení rekonstrukce na místě činu. Nálezací soud těmto návrhům nevyhověl pro nadbytečnost, což pod bodem 48. napadeného rozsudku řádně odůvodnil. Provedení rekonstrukce soud nepovažoval za účelné zejména z důvodu uplynutí poměrně dlouhé doby od události, přičemž z tohoto důvodu si i svědci ve svých výpovědích u hlavního líčení velmi obtížně vzpomínali na jednotlivé události, tudíž provedení rekonstrukce by žádné nové relevantní poznatky ve věci nepřineslo. Nadbytečným soud shledal i vypracování znaleckého posudku ohledně duševního stavu obžalovaného v předmětné době, neboť obžalovaný je osobou, jež byla opakovaně trestána v nemálo případech i za násilnou trestnou činnost pod vlivem alkoholu, jehož je zjevně pravidelným konzumentem a jeho účinky na svou osobu tak dobře zná a chování pod jeho vlivem pro něho není nijak problematické předvídat, kdy obžalovaný navíc sám uvedl, že neměl takové množství alkoholu, aby své chování nedokázal ovládat či měl problémy si vybavit základní skutečnosti týkající se projednávané události, tedy znalecké zkoumání by nepřineslo žádné nové poznatky, na nichž by soud posuzoval přičetnost obžalovaného. S těmito závěry soudu I. stupně se odvolací soud ztotožnil, když shodně shledal, že v daném případě nejsou dány pochybnosti ohledně duševního stavu obžalovaného, resp. ohledně zachovalosti jeho ovládacích a rozpoznávacích schopností, kdy pro vyslovení kategorických skutkových závěrů postačilo provedení dokazování v rozsahu nálezacím soudem u hlavního líčení provedeném. Pokud pak obhajoba poukazuje na zamítnutí návrhu na doplnění dokazování znaleckým zkoumáním osoby poškozeného, nutno uvést, že u hlavního líčení konaného dne 29. 5. 2025 takovýto návrh obhajoby na doplnění dokazování nebyl učiněn (viz str. 19 protokolu o hl. líčení č.l. 445), a tudíž o něm nálezací soud vůbec nerozhodoval. V tomto směru je dále nutno připomenout, že v souladu i s judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu ČR není povinností především nálezacího soudu či následně soudu odvolacího, pokud je důkazní návrh uplatněn až v řízení před ním, provést veškeré uplatňované a požadované důkazy, a to i s vědomím znění § 2 odst. 5 tr. ř., dle něhož povinností soudu je provést dokazování v rozsahu nezbytném pro objektivní a spravedlivé rozhodnutí ve věci, tedy zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti z hlediska správnosti jeho závěrů. Nelze tedy přisvědčit odvolacím námitkám směřujícím proti rozsahu provedeného dokazování.

11. Zcela nedůvodnou shledal odvolací soud i procesní námitku obžalovaného týkající se zpětvzetí souhlasu poškozeného s trestním stíháním obžalovaného. V tomto směru je třeba uvést, že podle ust. § 160 odst. 6 tr. ř. platí, že vyjde-li během vyšetřování najevo, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, je jiným trestným činem, než jak byl v usnesení o zahájení trestního stíhání právně posouzen, upozorní na to policejní orgán obviněného a učiní o tom záznam do protokolu. V daném případě bylo na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 9. 2023 (č.l. 2) zahájeno trestní stíhání obžalovaného pro předmětný skutek kvalifikovaný jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Dne 6. 11. 2023 poškozený do protokolu výslovně uvedl, že podle § 163 odst. 1 tr. ř. souhlasí s trestním stíháním svého otce (č.l. 108). Dne 20. 12. 2023 byla u Okresního soudu v Rakovníku podána obžaloba na obžalovaného pro předmětný skutek kvalifikovaný jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (č.l. 311-316), přičemž usnesením OS v Rakovníku ze dne 22. 12. 2023, sp. zn. 1 T 211/2023, byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření (č.l. 317-318). V návaznosti na opatření znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, k posouzení zranění, která utrpěl poškozený, učinil policejní orgán dne 1. 8. 2024 do spisu Záznam o změně právní kvalifikace jednání obv. [jméno] [příjmení] tak, že jeho jednání bude nadále kvalifikováno jako zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku (č.l. 9). Písemné Upozornění na změnu právní kvalifikace a změnu popisu skutku (č.l. 10-11) bylo obžalovanému doručeno dne 21. 8. 2024 a dne 30. 8. 2024 byl obžalovanému z důvodu nutné obhajoby soudem ustanoven obhájce (č.l. 14). Uvedený procesní postup byl Vrchním soudem v Praze shledán zcela správným a zákonným. Skutečnost, že dne

29. 7. 2024 bylo Okresnímu soudu v Rakovníku doručeno odvolání souhlasu poškozeného s trestním stíháním obžalovaného (č.l. 319, doručeno KSZ v Praze dne 13. 8. 2024 č.l. 320) nemá na zákonnost tohoto postupu žádný vliv. V tomto směru lze poukázat na rozhodnutí R 16/2009, dle kterého, „Zpětvzetí již uděleného souhlasu poškozeného s trestním stíháním obviněného pro skutek, v němž byl původně spatřován některý z trestných činů uvedených v § 163 odst. 1 trestního řádu, nebrání orgánu činnému v trestním řízení přezkoumat a posoudit, zda s ohledem na probíhající dokazování nemohou jeho výsledky případně odůvodnit změnu právní kvalifikace posuzovaného skutku podle ustanovení o takovém trestném činu, jehož stíhání není podmíněno souhlasem poškozeného. Pokud orgán činný v trestním řízení dospěje k takovému závěru a postupuje podle § 160 odst. 6 trestního řádu, lze pokračovat pro daný skutek v trestním stíhání navzdory zpětvzetí souhlasu poškozeného.“ Skutečnost, že soud I. stupně v napadeném rozsudku pouze zkonstatoval, že provedl k důkazu prohlášení poškozeného ze dne 29. 7. 2024 (bod 34. rozsudku), avšak nijak neodůvodnil, jak se s tímto prohlášením vypořádal a jaké úvahy jej vedly k tomu, že k odvolání souhlasu s trestním stíháním nepřihlížel, pak rozhodně nelze považovat za podstatnou vadu napadeného rozsudku způsobující jeho nepřezkoumatelnost, neboť v daném případě trestní řád žádné účinky zpětvzetí souhlasu poškozeného nepřikládá. Nad rámec uvedeného lze dodat, že k obhajobou namítanému zpětvzetí souhlasu poškozeného sám poškozený při své výpovědi dne 23. 10. 2024 uvedl, že, „to poslal otec z vězení mámč, máma mi to dala jen podepsat, já to ani nečetl, ten rukopis není můj, já to jen podepsal, dopis řekla máma ségre, ať ho pošle, a co v něm bylo, mi máma řekla dodatečně“ (č.l. 48), což zmíněné, „zpětvzetí souhlasu poškozeného“ velmi výrazně zpochybňuje. Z výše uvedených důvodů neshledal odvolací soud procesní námitky obžalovaného důvodnými.

12. K odvolacím námitkám obžalovaného nutno uvést, že se v převážné míře jedná o opakování obhajoby obžalovaného uplatněné již v řízení před nalézacím soudem, který se s jeho obhajobou náležitým způsobem v napadeném rozsudku vypořádal, a odvolací soud se s argumentací soudu I. stupně ztotožňuje. Nelze přisvědčit obžalovanému, pokud má za to, že ze strany soudu I. stupně je celý incident vnímán jako jednostranný útok obžalovaného vůči poškozenému, což je v přímém rozporu s provedeným dokazováním, a že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že oba leželi na boku na zemi a on poškozeného jednou rukou uchopil pod krkem za účelem jeho odstrčení od sebe a udržení vzdálenosti mezi nimi, kdy účelem úchopu bylo zabránit pokračování útoků ze strany poškozeného a ukončit konflikt. V tomto směru je nutno uvést, že nalézací soud se hodnocením důkazů provedených v rámci hlavního líčení zabýval velmi pečlivě a své závěry též v napadeném rozsudku náležitě odůvodnil. Předně nalézací soud zcela správně poukázal na to, že se jednalo o konflikt, jež byl doprovázen mnoha nesrovnalostmi až rozpory týkajícími se hlavních událostí, což bylo způsobeno zejména špatnou viditelností na místě činu, opilostí většiny důležitých svědků a časem, jež od události uplynul (viz bod 50. odůvodnění). Ohledně místa činu nalézací soud poukázal na to, že očití svědci nebyli schopni určit přesnou polohu, zda se incident odehrál před lavičkou u školy či před cukrárnou, v průjezdu či jinde, nicméně ve svých výpovědích se shodovali v umístění incidentu poblíž Václavského náměstí v Kněževsi, což soudu pro označení místa spáchání trestné činnosti postačuje (viz bod 52. odůvodnění). Dále nalézací soud v bodě 53. odůvodnění mj. správně poukázal na to, že z očitých svědků, jež byli incidentu přítomni, všichni potvrdili, že nejprve došlo k hádce mezi poškozeným a obžalovaným, který z místa následně odešel se svou dcerou [jméno], posléze však za obžalovaným dojel autem svědek [příjmení] se svědkem [příjmení], kteří obžalovaného i jeho dceru [jméno] dovezli zpátky ke zbytku skupiny, kde u lavičky seděl v podřepu poškozený, a obžalovaný na něj přesně nezjištěným způsobem fyzicky zaútočil. Soud I. stupně správně poukázal i na to, že obžalovaný ve své výpovědi tvrdil, že byl konflikt vzájemný, kdy ani poškozený nepopírá, že obžalovanému dal nějaké rány a taktéž od něj rány dostal, nicméně obžalovaný byl tou osobou, která fyzický konflikt po svém návratu na místo vyvolala, a pokud sám od poškozeného obdržel nějaký úder, dle přesvědčení soudu poškozený v takovém případě jednal v nutné obraně, aby odvrátil trvajícím fyzickým útok obžalovaného na jeho osobu, což se mu nepodařilo. A konečně soud I. stupně zcela

správně poukázal i na to, že obžalovaný i poškozený sice uvedli, že během potyčky poškozený od obžalovaného utržil rány pěstí, nekonkretizovali však, kam tyto úder směřovaly, kdy zároveň z výpovědí ostatních svědků i samotného poškozeného vyplynulo, že se do konfliktu měly zapojit i jiné osoby, zejména [jméno] [příjmení], jenž po příjezdu na místo činu se svědkem [příjmení] a obžalovaným podle výpovědí kopal skrčeného poškozeného do oblasti hlavy a zad, přičemž vzhledem k těmto nejasnostem soud nemohl s požadovanou mírou jistoty určit, že to byl právě obžalovaný, jenž poškozenému další popisovaná zranění (zlomeninu čelního výběžku horní čelisti vpravo a pruhovité kožní oděrky v oblasti levé paže a podpaždí a kožní oděrky na kolenou) způsobil, a proto je oproti obžalobě vypustil z popisu skutku. Z výše uvedených důvodů neshledal odvolací soud důvodnou námitku, že obžalovaný nebyl jednostranným útočníkem, ale sám se musel bránit útokům poškozeného, a že tím se vysvětluje, že účelem úchopu bylo odstrčit poškozeného od obžalovaného a ukončit konflikt. Nelze přijmout ani argumentaci obžalovaného, že pakliže došlo ke smáčknutí hrtanu, pak toto smáčknutí nebylo úmyslné. V tomto směru nalézací soud zcela správně poukázal na to, že většina svědků se shodla na tom, že došlo ke škrcení poškozeného ze strany obžalovaného, který jej chytil kolem krku, kdy palec byl protilehlý ostatním prstům, přičemž závěru o škrcení nasvědčují i zjištěná zranění poškozeného, zejména otok hrtanu a následný rozvoj akutní dechové nedostatečnosti provázený těžkou poruchou vědomí. Znalec MUDr. Pavel Toupalík ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, pak ohledně poranění hrtanu uvedl, že jeho vznik lze dobře objasnit popisovaným stiskem krku poškozeného rukama jiné osoby, kdy se mohlo jednat o stisk jednou rukou či oběma rukama, a zároveň znalec vyloučil mechanismus vzniku zranění tak, jak jej popisoval obžalovaný, tedy že pouze odstrčil poškozeného od sebe a tlačil ho přitom do oblasti krku, naopak zcela jasně určil, že zjištěné zranění vzniklo jediné stiskem, a to střední až velkou intenzitou, v důsledku čehož došlo u poškozeného k rozvinutí až druhého stadia dušení, jež se mj. vyznačuje i ztrátou vědomí (viz bod 54. odůvodnění). Z výše uvedených důvodů nebyly námitky obžalovaného směřující do výroku o vině shledány důvodnými.

13. Nelze dát za pravdu ani státnímu zástupci, pokud má za to, že vzhledem k intenzitě útoku, k nedobrovolnému ukončení útoku ze strany obžalovaného, ke skutečnosti, že útok směřoval vůči krku poškozeného, a k trestní minulosti obžalovaného, kdy obžalovaný byl v minulosti opakovaně soudně trestán za ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, si obžalovaný musel být vědom v době svého jednání, že poškozeného může usmrtit udušením, současně zranění, které svým útokem obžalovaný způsobil, mohlo vést k tomuto následku, i s přihlédnutím k jednání obžalovaného po činu by skutek, který je předmětem tohoto trestního řízení, měl být právně kvalifikován jako zločin vraždy dle § 140 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. V tomto směru se odvolací soud plně ztotožnil se závěry soudu I. stupně, že obžalovaný inicioval útok vůči poškozenému, který vyústil ve vzájemnou rvačku, během níž obžalovaný chytil poškozeného kolem krku s palcem protilehlým ostatním prstům a smáčkl jeho hrdlo, což způsobilo postupně narůstající otok hrtanu, v jehož důsledku se poškozenému nedostávalo kyslíku a bez odborné lékařské pomoci by došlo k jeho usmrcení, přičemž obžalovaný nemohl za dané situace ve stavu podnapilosti sebe i poškozeného a za špatné viditelnosti na místě spolehlivě seznat, že už může poškozenému způsobit smrt udušením, jelikož poškozený na sobě žádné známky počínající poruchy nedával znát a na žádné potíže si nestěžoval a z místa odešel za pomoci svědkyně [příjmení] a jejích dětí, přičemž stížnosti na svůj zdravotní stav adresoval teprve cestou a jen vůči těmto svědkům. Za zjištěné důkazní situace pak nelze učinit spolehlivý závěr, že jednání obžalovaného vůči poškozenému bylo kryto zaviněním ve formě úmyslu jej skutečně usmrtit škrcením, a to ani ve formě úmyslu nepřímého, a to ani přes výkřiky obžalovaného na adresu již ošetřovaného poškozeného v sanitce, aby chcipl, kdy se dle přesvědčení soudu jednalo spíše o kombinaci osobnosti obžalovaného a jím užitého alkoholu, neboť nebylo zjištěno, že by se po odtržení obžalovaného od poškozeného a odvádění poškozeného z místa činu tohoto snažil nějak dále fyzicky napadat (viz body 58.-60 odůvodnění). Současně se odvolací soud ztotožnil i se

závěrem soudu prvního stupně, že si obžalovaný byl vědom, i s ohledem na svou přechozí trestnou činnost, že je fyzické jednání, kterého užil vůči poškozenému, způsobilé ke vzniku těžké újmy na zdraví, jak je vyžadováno v ust. § 122 odst. 2 tr. zákoníku. Z výše uvedených důvodů nebyly námitky státního zástupce směřující do výroku o vině shledány důvodnými.

14. Vrchní soud tedy ve shodě s nalézacím soudem nepochybuje, že se skutkový děj stal právě tak, jak je ve výroku napadeného rozsudku popsán, kdy v podrobnostech lze odkázat na příslušné odůvodnění a hodnocení nalézacího soudu obsažené zejm. pod body 49.-65 napadeného rozsudku.

15. Nalézací soud při jednoznačnosti skutkových zjištění nepochybil ani v otázce právní kvalifikace, s níž se Vrchní soud v Praze rovněž bezesbýtku ztotožňuje. Obžalovaný jednáním popsaným v napadeném rozsudku naplnil všechny znaky skutkové podstaty jednak zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a jednak přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť jednak jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví (ve smyslu ust. § 122 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku) a jednak se dopustil veřejně a na místě veřejnosti volně přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného, a čin spáchal opětovně. Argumentaci státního zástupce v tom směru, že pokud by se odvolací soud neztotožnil s argumentací stran eventuálního úmyslu ke zločinu vraždy, pak je zapotřebí změnit skutkovou větu, aby příslušně odražela toliko těžkou újmu na zdraví spočívající v poškození hrtanu jakožto důležitého orgánu, shledal odvolací soud neopodstatněnou.

16. Vrchní soud v Praze v návaznosti na podaná odvolání podrobil přezkumu i výrok o trestu, který byl obžalovanému uložen napadeným rozsudkem. V tomto směru se odvolací soud ztotožnil s argumentací státního zástupce, že trest uložený napadeným rozsudkem je nepřiměřeně mírný, neboť soud I. stupně dostatečně nerefletoval veškeré přitěžující okolnosti. Konkrétně nalézací soud dostatečně nezohlednil to, že obžalovaný se trestného činu dopustil vůči svému synovi (nadto v době činu nezletilému), přičemž podle § 42 písm. h) tr. zákoníku je přitěžující okolností, pokud pachatel spáchá trestný čin vůči osobě blízké. Dále podle § 42 písm. n) tr. zákoníku je přitěžující okolností i skutečnost, že se pachatel dopustí více trestných činů, přičemž obžalovaný se posuzovaným jednáním dopustil dvou trestných činů a zároveň je ukládán souhrnný trest k rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č. j. 1 T 79/2023-70, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2023, č.j. 13 To 208/2023-81, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a tudíž obžalovanému je nyní ukládán trest za spáchání celkem tří trestných činů. Dále je třeba akcentovat i to, že obžalovaný byl v minulosti již 22x odsouzen, opakovaně byl ve výkonu trestu odnětí svobody zejm. pro majetkovou, ale i pro násilnou trestnou činnost, a zejména to, že nyní posuzovaného jednání se dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění, přičemž nyní posuzovaná trestná činnost je závažnější než trestná činnost, které se obžalovaný dopouštěl v minulosti. Předchozí výkon trestů odnětí svobody ani institut podmíněného propuštění tedy u obžalovaného nevedly k tomu, aby se vyvaroval další trestné činnosti. A konečně nalézací soud při ukládání trestu obžalovanému ve vztahu k dosud nevykonaným trestům dostatečně nezohlednil skutečnost, že obžalovaný dne 16. 2. 2025 vykonal trest uložený rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku sp. zn. 165/2023 v délce devíti měsíců a zároveň nastoupil další trest odnětí svobody z rozsudku Okresního soudu v Rakovníku sp. zn. 1 T 105/2020 v délce 132 dnů (který vykonal dne 28. 6. 2025), přičemž k aktuálně vykonávanému trestu odnětí svobody (v trvání 296 dnů) z rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č. j. 1 T 79/2023-70, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2023, č.j. 13 To 208/2023-81, je ukládán souhrnný trest, a dále i to, že poslední dosud nevykonaný trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců byl obžalovanému uložen rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 6. 11. 2024 sp. zn. 3 T 123/2024, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2025, sp. zn. 7 To 9/2025, za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, kdy lze předjímat, že s ohledem na novelu trestního zákoníku, účinnou od 1.

1. 2026, tento trest vykonán nebude (viz čl. II. zák. č. 270/2025 Sb.). S přihlédnutím k výše uvedenému dospěl Vrchní soud v Praze k závěru, že trest uložený obžalovanému napadeným rozsudkem je trest nepřiměřeně mírný, a proto podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek k odvolání státního zástupce ve výroku o trestu zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. sám znovu rozhodl. Co se týče konkrétní výměry trestu obžalovanému, považuje odvolací soud za přiměřený a odpovídající všem zákonným hlediskům obsaženým v ust. § 38 a § 39 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody uložený blíže polovinu zákonné trestní sazby § 145 odst. 1 tr. zákoníku, a to v trvání šesti roků, pro jehož výkon byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 22. 6. 2023, č. j. 1 T 79/2023-70, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2023, č.j. 13 To 208/2023-81, a všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

17. Výrok napadeného rozsudku, jímž byla obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. ř. stanovena povinnost nahradit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, majetkovou škodu ve výši 171 181 Kč, byl odvolacím soudem shledán zcela správným.

18. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem shledal Vrchní soud v Praze odvolání obžalovaného nedůvodným, a proto ho podle § 256 tr. ř. zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není žádný další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř., přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Praha 18. září 2025

JUDr. Hana Hrnčířová
předsedkyně senátu